

הקבוצה ישל הבנות

המסע האחרון. "באותו יום הגענו לאוהל בשעת בוקר מוקדמת. היה זה לאחר הכנה רבה שעשה לנו הרב צייטלין וצוות המדריכות ביומיים שקדמו לכך".

"מיד עם הגיענו לאוהל, התמקמנו בחצר המקורה ותכף שקענו בלימוד מאמר חסידות מפי הרב צייטלין. לאחר מכן למדנו בחברותות את מאמר חסידות בנושא 'ההשתטחות'. בשלב זה ישבה כל אחת מאיתנו לכתוב פ"נ. המקום הרחב איפשר לכל אחת להתייחד עם עצמה ולהעלות על הכתב את פדיון הנפש, שנכתב מתוך האווירה המיוחדת שבה היינו שרויים.

"רק לקראת שעת צהריים נכנסנו לאוהל הקדוש. לאחר שכל בת קראה את הפ"נ שלה וה'מענה לשון', הקריא הרב צייטלין את הפ"נ הכללי של הקבוצה מארץ הקודש. אחרי השהייה באוהל הקדוש, שבנו אל האוהל הגדול להתוועדות מיוחדת שנמשכה כמה שעות. בשעת בין ערביים חזרנו לקראון-הייסט, כשבלבנו אמונה וביטחון כי כל תפילותינו תתקבלנה וכי במהרה יבוא משיח".

"ביקור נוסף מיוחד ביותר", מוסיפה חברתה, "היה היום בו נכנסנו לחדרו הקדוש של הרבי. גם לרגע הזה קדמה, כמובן, הכנה מתאימה וכתובת פ"נ. כל תפילה והתוועדות במסע הייתה מעמד מיוחד שלא יישכח".

"כשליחה של הרבי", שחה **רבקה שמואלביץ**, "הרגע המרגש ביותר עבורי היה המעמד המרכזי של כינוס השלוחות העולמי. קיבלנו מקומות מיוחדים באולם המפואר וכשהקריאו את השם 'ארץ ישראל' כל הנציגות ובנות הקבוצה קמו. ההתרגשות

"לא היה רגע אחד של שגרה", אומרת נלהבת רייזי אייזנבך, ממשתתפות הנסיעה • "את הנסיעה הזאת לא אשכח לעולם", משוכנעת פייגי אזימוב, מצוות המדריכות * "יש משפט אחד שנוסך בי את הכוחות", מגלה הרב אהרן אליעזר צייטלין, המארגן • מבט מקרוב אל מאחורי הקלעים של הנסיעה הקבוצתית השנתית של תלמידות 'בית רבקה' לחצר הרבי, לקראת כ"ב בשבט • כולן נקבצו באו לך

הן עומדות ליד כבש המטוס. צפופות. נרגשות. הבזקי מצלמות נראים מפה ומשם. להנציח את הרגעים שלפני ההמראה, מבקשות לא מעטות מהן. ארשת פניהן אומרת חג. הגיע הרגע המיוחל לו ציפו. אוירת הצוותא ששורה על הקבוצה, נותנת את אותותיה כבר עתה ותורמת להמולת ההתרגשות.

עוד מעט ינתקו הגלגלים מגע עם הקרקע והמטוס – על מאות נוסעיו – ימריא אל על. עשרות בנות יושבות עתה על מקומותיהן. בידיהן ספרי חת"ת, 'דבר מלכות', ספר המצוות, היום יום, 'קונטרס' של הרבי. פיהן רוחש פסוקים ודברי אלוקים חיים. עוד מעט קט תתחיל ההמראה. המראה אל מבעד לענני השגרה האפורים. המראה לאטמוספירה אחרת.

המחזה הזה שב על עצמו מדי שנה בשנים האחרונות, עם התקרב יום כ"ב בשבט, יום הסתלקותה של הרבנית חיה מושקא ע"ה. הנסיעה המאורגנת של תלמידות 'בית רבקה' לחצר הרבי, בניצוחו של שליח הרבי, הרב **אהרן אליעזר צייטלין**, הפכה לשם דבר בפי מאות תלמידות והורים שחוו את החוויה הבלתי נשכחת.

זוהי לא סתם טיסה או נסיעה. זוהי חוויה מפעימה המקיפה את כל שעות היממה וחודרת לכל החושים של כל אחת מהנוטלות בה חלק. התכנית, הארוגה כולה בידי האמונות של הרב צייטלין, גדושת חוויות ואירועים המרוממים את הנפש ושואבים את כל כולה להוויה של התקשרות בטהרתה.

"היום הכי מיוחד בנסיעה היה היום באוהל", משחזת רייזי אייזנבך, ממשתתפות

הרקיעה שחקים.

"היה זה רגע השיא ב־ Banquet. בעת מעמד ה'Roll Call', בו הכריזה אחת השליחות בעולם מדינה אחרי מדינה. כל אחת מאלפי השליחות שישבו באולם כמה כאשר שם מדינתה הוכרז והקהל הריע לה ממושכות. במדינות מסוימות אף ניגנו ניגון הקשור למדינה. בחלקו השני של ה'Roll Call', בקשה המנחה מכל קבוצת שליחות שיצאו לשליחותן בכל אחד מן העשורים מאז קבלת הנשיאות, לעמוד על רגליהן, כשהיא מכריזה על עשור אחר עשור.

"היה זה מרגש עד דמעות לראות עד כמה גדל מספר השליחות משנה לשנה, בייחוד לאחר ג' תמוז כשמאות שליחות נעמדו לקול תשואות הנוכחות. העוצמה האדירה לאחר ג' תמוז ממשיכה ותופסת תאוצה. כל המפעל הגדול של השלוחות מתחזק בממדים עצומים. באותם רגעים חדרה בי ההכרה בקביעת הנצח: 'מה הוא בחיים אף זרעו בחיים', בצורה המוחשית ביותר".

הרבי עודד בחוזקה

בימים אלו הולכות ונשלמות ההכנות לצאת הקבוצה ה'ט"ו לרבי, לקראת כ"ב בשבט הבעל"ט.

"אני נאלץ לסגור את ההרשמה כבר בשלב זה, משום שהקבוצה גדולה מדי", אומר

הרב אהרן אליעזר צייטלין. "כ־130 בנות תשתתפנה הפעם בנסיעה. לא פשוט להשיג מקומות להתועדויות ולכל התכניות למספר כה רב של בנות".

בשיחה מיוחדת ל'פנימה' מגולל הרב צייטלין את הרקע לפרוייקט הנסיעות ואת הרגעים המיוחדים שנרשמו במרוצת השנים. "בשנים תנש"א-תשנ"ב התחלתי לארגן נסיעה של קבוצות אל הרבי. במסגרת זו

"יותר מכול אני מתגעגעת לתפילה באוהל של הרבי. הרגשתי כי כל תפילותי עולות היישר לכיסא הכבוד, ללא כל מחיצות. הרגשתי קרובה מאוד מאוד לרבי"

נהגתי להביא קבוצות של אנשים מן העיר צפת וסביבותיה לביקור אצל הרבי. עוד בהיותי בחור בישיבה, דובר רבות על גודל החשיבות של הבאת יהודים לנשיא הדור. זוהי הפצת המעיינות ממדרגה ראשונה. להביא עוד ועוד יהודים אל המעיין עצמו. מן הניסיון שצברתי, למדתי, כי זהו האופן הטוב ביותר שבאמצעותו ניתן לקשר יהודים אל הרבי.

"לאחר זמן מה, חל רפיון בפעילותי בעניין. הדבר נבע מן הקשיים הטכניים והלוגיסטיים שניצבו בדרכי. ברוב המקרים, לא היו לנוסעים בני משפחה המתגוררים בקרבת חצר הרבי, כך שהיה עלי להשיג מקומות כמאתיים לינה לכמאתיים איש – משימה קשה וכמעט בלתי אפשרית. אנשים רבים סייעו לי במשימה זו, אך גם הם הרימו ידיים. החלטתי אפוא להפסיק עם הנסיעות למרות חשיבותן הרבה.

בפתח ביתו של הרבי

יורל להממת בית הרבה

ניסיון רב בהתקשרות לרבי. יש הרבה מה ללמוד מן האנשים שחיו בקרבה פיסית רבה לרבי.

"שלישית, ישנה שיחה בה מסופר על חסיד ששאל את הרבי הרש"ב, מה זה חסיד. האם חסיד הוא מי שקשור לרבי? הרבי הרש"ב השיב לו: חסיד שכזה הוא חסיד חלש ('א שוואכער חסיד'). מי שקשור לפעולותיו של הרבי, זהו חסיד אמיתי. חשוב לי שהתלמידות תראנה באופן בלתי אמצעי את המוסדות שהיו כה יקרים לרבי, כמו: הספרייה, הוצאת קה"ת, 'בית רבקה', 'מכון חנה' ו'משרד השלוחים'. כניסה לכל אחד מהם בליווי הסברים והרצאות מן האנשים המופקדים עליהם, מחזקת מאוד את הצורך לפעול בנושאים שהיו יקרים לרבי.

"לא מספיק ללמוד תורה. צריך לקיימה בפועל. משום כך, כאשר מסבירים לבנות במשרד השלוחים מה זו שליחות, הדבר מקרב אותן אל הנושא ופועל עליהן רצון להתחבר אליו ולהיות חלק ממנו, בבוא היום". בהתייחסו לתאריך שבו מתקיימת מדי שנה הנסיעה הקבוצתית של התלמידות, אומר הרב צייטלין: "אינני זוכר אי פעם ויכוח

"כל רגע ורגע היה חווייתי. לא אוכל לשכוח שום חוויה לעד", משוכנעת רבקה שמואלביץ המציינת את "האוירה החמה ששררה בקבוצה בין הבנות ואת צוות המדריכות המקסימות והאכפתיות, שדאגו לכל בת ופרט".

"בעצם", מנתח הרב צייטלין, "אני רואה ברעיון הניצב מאחורי הבאת בנות אל הרבי, שלושה דברים עיקריים:

"ראשית, עצם הנסיעה לרבי, נוסכת בבנות כוחות מיוחדים המחזקים את ההתקשרות הישירה לרבי במאוד. שכן, בטרם כל הפעולות, התכניות, ההתוועדויות והביקורים, ראשית כל מגיעים אל הרבי עצמו. להתקשר ולהתאחד בתפילה, לימוד ועשייה.

"שנית, כאשר נמצאים באוהל, כאשר נכנסים לחדר של הרבי, החדר בו קיבל אנשים ליחידות, כאשר שוהים בביתו של הרבי, יש בכך תרומה רבה ומוחשית להתקשרות.

"אני רואה חשיבות רבה במפגשן של הבנות עם האנשים שהיו קרובים אל הרבי יותר מכל. כוונתי למזכירים של הרבי ומספר אנשים נוספים ה"מבינים עניין", שיש להם

בשלב מסוים, פנה אלי מנהל מכללת 'בית רבקה', הרב משה חפר, בבקשה שאטול על עצמי ארגון של נסיעת קבוצות של בנות. מבחינה טכנית, הדבר היה קל יותר, משום שלחלק גדול מן הבנות ישנם קרובי משפחה בקראון - הייטס. גם הרב יוסף יצחק חיטריק, מנהל שלוחת המכללה בצפת, הגיב בהתלהבות ליוזמה החדשה. וכך, לפני כחמש שנים, התחלתי לארגן קבוצות של בנות הנוסעות בכ"ב שבט אל הרבי.

לאחר ג' תמוז היה ברור לך שיש להמשיך בנסיעות הללו או שחשבת שאולי מעתה יש לשקול אותן מחדש?

"לאחר ג' תמוז, היה המצב בלתי ברור. רבים היו מבולבלים ונבוכים בשאלות וספקות שונים. דווקא משום כך, חשתי צורך חזק להמשיך בארגון הקבוצות כפי שהיה קודם. תחושה זאת נבעה מן היחס המיוחד שהרבי נהג להעניק לאורחים. הדבר בא לביטוי באמירת שיחות מיוחדות לכבודם, בבקשה שיאמרו 'לחיים' במהלך ההתוועדויות, בהענקה של דולר נוסף לכל אחד מהם לעומת האחרים, ועוד. היה ברור לכולם, כי לרבי יש נחת רוח מן הקבוצות הללו.

"עוד קודם לכן, לאחר כ"ז אדר, קינן בלבי ספק באשר להמשך הבאת האורחים לרבי. חשבתי כי אולי זו טרחה רבה מדי לרבי ויש להפסיקה. לאחר לבטים רבים בענין, החלטתי לשאול את הרבי. לשאלתי, הנהן הנהן בראשו הקדוש בחזקה לאות כי יש להמשיך ולהביא קבוצות נוספות.

"מאוחר יותר יכולתי לראות זאת במו עיניי. היה זה באחת הפעמים שהרבי ישב ליד דלת חדרו וכל אנשי הקבוצה הורשו לעבור לפניו. ראינו אז על פני הרבי קורת רוח מרובה.

"בשנת תשס"ג, יצאה הקבוצה הראשונה של תלמידות 'בית רבקה'. הקבוצה מנתה כ-45 בנות. הביקור היה מאוד מוצלח מכל הבחינות ומאז הולך וגדל המספר מדי שנה".

הדרך הבטוחה להתקשרות

"לקום כל בוקר וללכת ל-770, בית רבנו שבבבל שהשכינה אינה זזה ממנו, זו תחושת זכות בלתי רגילה", אומרת רייזי אייזנבאך. "תפילת שחרית כזאת היא לא סתם תפילה. ההכנה לתפילה ממושכת. גם התפילה עצמה בכוונה, מתוך תחושה של התרוממות הרוח. עצם הישיבה ב-770 ללימוד שיחה בחברותא, או אפילו סתם מבט על הקירות, הם חוויה רוחנית מיוחדת".

"הביקור בביתו של הרבי", מוסיפה רייזי, כשהיא נדרשת לפרטים, "בחדרו של הרבי ובביתו של הרבי הרי"צ, הותירו בי רושם אדיר".

ביתו של הרבי

התועדות בבית משפחת רובשקין

השלוחים הוא הכוונה האמיתית הטמונה בליקוטי תורה". תכלית הכוונה היא שרואים את השלוחים בפועל ממש בעבודת הקודש".

דרוכות כל העת

כיצד ניתן לוודא שהנסיעה אכן תנוצל למטרתה הבלעדית ולא תגלוש למטרות נוספות – שליליות חלילה, או סתם שוליות וחסרות ערך? שאלנו את הרב צייטלין.
 "כדי לוודא שהנסיעה אכן תנוצל למטרתה", השיב הרב צייטלין, "אנו מתכננים את הימים בסדר קפדני. סדר היום צפוף מאוד. פרט למספר שעות מצומצם הניתן לבנות למנוחה ולמעט יציאה לקניות, כל יתר השעות מנוצלות עד תום. תודה לה', הבנות מבינות את מטרת הנסיעה ונוהגות בהתאם. כאשר תלמידה מקבלת אישור מן המוסד בו היא לומדת, אנו סומכים על מנהלי המוסד כי הם מכירים את התלמידה ונותנים בה אמון".

על התכנית הגדושה ועל כל הברוך בה, ביקשנו ללמוד גם מפי המדריכות האמונות על ליוויין היומיומי של משתתפות הקבוצה.
 "כשהוצע לי להיות מדריכה בנסיעה לכ"ב שבט", מספרת פייגי אזימוב, "התלבטתי. חששתי מן האחריות הכבדה, אך רציתי מאוד לקבל את התפקיד. היה לי חשוב ליטול חלק במשימה חשובה זו, אותה אני אוהבת. עם זאת, לא שיערתי עד כמה הדברים כרוכים בהתמסרות אין קץ. אני יכולה לגלות כי היו רגעים בהם כמעט והתחרטתי על הסכמתי לתפקיד".

"מדריכה במסע שכזה חייבת להתמסר לבנות כליל. אין לה כמעט רגע פנוי לעצמה. עליה להקדיש את עצמה לתפקיד, יום ולילה. שכן, זה כרוך לא רק בליווי ותמיכה פיסיים אלא גם ובעיקר בהדרכה במובנה האמיתי:

לגבי תאריך הנסיעה לרבי, האם תשרי עדיף או אולי פסח. הנסיעה לרבי נחשבה לדבר חשוב ונעלה מאין כמותו, בכל תאריך אפשרי בשנה.

"בחרנו בתאריך כ"ב בשבט, משום שהוא יום הסתלקותה של הרבנית, וכזה הוא קשור ומתאים במיוחד לנשים ובנות. לתאריך זה קיים מימד של 'התקשרות' מיוחדת.

"ישנה אימרה של הרבי הריי"ץ האומרת: מיהו חסיד? זה שמציית לדברי הרבי? לא ולא. חסיד הוא מי שעושה את מה שהרבי היה רוצה שייעשה. לכל ימי הפגרא החסידיים כמו י"ט כסלו, ' שבט וכדומה, ישנן הוראות מפורטות של הרבי כיצד עלינו לנהוג בהם. אך לכ"ב שבט, לא הורה הרבי שום הוראה מיוחדת. עם זאת, אנו יודעים ללא ספק כי יום זה יקר לרבי מאוד, בהיותו יום ההילולא של הרבנית. לכן, להתקשרות ביום זה ישנה משמעות מיוחדת.

"בכ"ב בשבט מגיעות לחצר הרבי בנות רבות מכל העולם. יש תכניות מסודרות ומגוונות שגם הקבוצה מארץ ישראל יכולה ליטול בהן חלק. גם כינוס השלוחות העולמי מתקיים אף הוא בתאריך זה, ובנות הקבוצה משתתפות בו.

"וכאן המקום להודות לרב קרינסקי ולרב קוטרסקי, המאפשרים לבנות הקבוצה שלנו להשתתף בכינוס. ביקור זה מחולל מהפכה עצומה אצל הבנות בעניין השליחות. העוצמה המופגנת מהכינוס מעוררת בלבן רצון עז להשתייך ולהימנות עם קבוצה מופלאה זו של השליחות".

בהקשר זה, מספר הרב צייטלין כי "הרב יואל כהן, החוזר של הרבי, פגש פעם בארץ קבוצת תלמידי ישיבות 'הסדר'. הם פנו אליו בשאלה: 'שמענו שאצל הרבי על השולחן היו מונחים תמיד כרכי 'ספר השלוחים. אצל הרב קוק', הטעימו, 'היה הספר 'ליקוטי תורה' מונח על שולחנו'. ענה ר' יואל: ספר

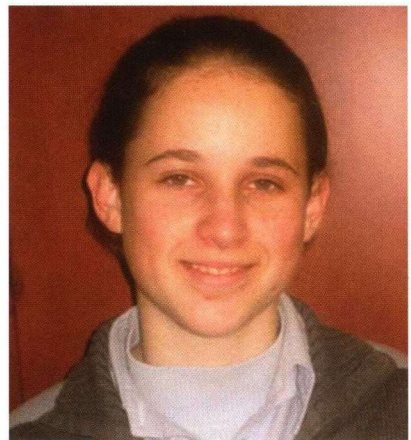
"מיד בעלותנו למטוס
 נכנסנו לתוך התועדות
 ארוכה שנמשכה על פני
 שבועיים. כל התועדות
 נשאה אופי שונה והיא
 תרמה תרומה מכרעת
 בהתקשרות שלי לרבי"

התועדות בהונגריה לפני הטיסה לארץ

חיה גלייזר

רייזי אייזנבן

אמירה, כל פעולה, נעשתה מתוך תשומת לב, משום שהבנות שאיתי רואות, שומעות ועוקבות. כל הזמן חשבתי כי עלי להעניק כמה שיותר. עשיתי זאת באמצעות שיחות אישיות וקבוצתיות.

"עצם תפקיד ההדרכה היה כרוך במילוי משימות טכניות, חלקן לפני הנסיעה. לעתים, היו שינויים פתאומיים בסדר היום שאילצו אותנו תוך לשנות את התכנית בפרק זמן קצר. הרב צייטלין ידע לעשות זאת בכישרון מיוחד.

"המוטו של הנסיעה שעמד כל העת נגד עינינו היה: לדאוג לכך שתהיינה השפעות חיוביות על הבנות בעלות השלכות מעשיות".

פייגי אזימוב מסכמת את תפקיד

באמת במלוא עוצמתה. הרגשתי כי כל תפילותי עולות היישר לכיסא הכבוד, ללא כל מחיצות. חשתי קרובה ביותר לרבי.

רבקה שמואלביץ: "לאחר שבועיים מלאים וגדושים בלימוד מאמרים והתוועדויות, לא נותר לי אלא להתנגע להתוועדויות המיוחדות בהן זכיתי להשתתף במהלך המסע. הרב צייטלין דאג לטובי המרצים והמתוועדים, כמו הרב קרינסקי, הרב קוטלרסקי, הרב גרונו, הרב צייטלין עצמו ועוד. בעצם, עם עלותנו למטוס נכנסנו מיידית לתוך התוועדות אחת ארוכה שנמשכה על פני שבועיים. כל התוועדות נשאה אופי שונה ותרמה תרומה מכרעת בהתקשרות לרבי, לי ולכל בנות הקבוצה.

האם הנסיעה תרמה והוסיפה לך כתלמידת 'בית רבקה'? ביקשנו לשמוע מפי הבנות. "יישמת את מה שמחנכים אותי ב'בית רבקה", אומרת רייזי אייזנבאך. "אני חושבת כי כל בת הלומדת ב'בית רבקה' חייבת לנסוע לרבי. אני ממליצה בחום על הקבוצה של הרב צייטלין.

"בוודאי", מחרה-מחזיקה אחריה רבקה שמואלביץ. "כתלמידת מוסד של הרבי חדרה בי תחושת 'אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו'. אני ממליצה לכל תלמידה במכללה להשתתף במסע זה. אלו שבועיים גדושים ומלאים בהתוועדויות, לימוד חסידות והשתתפות ברגעי שיא שרק בהזדמנות ייחודית זו ניתן להשתתף בהם".

חיה גלייזר - מדריכה לשעבר - אומרת, כי "כל הנסיעה הזו היא רגע גדול, ממושך ומרגש במיוחד. כל הזמן מתחדשים דברים. אין שגרה. כל רגע מרגש מקודמו. בכל מקום שהגענו אליו, ההתפעלות הייתה כבירה. ידענו כי אל המקומות הללו לא נוכל להגיע בכוחות עצמנו. לביתו של הרבי, לחדרו, לספרייה ועוד. לרב צייטלין יש קשרים בכל מקום. כל הדלתות פתוחות בפניו.

"באחת ההתוועדויות", היא מגלה, "ביקש הרב צייטלין מכל בת כי תיקח מן המסע לפחות שתי נקודות שבהן היא תתמיד, כצידה לדרך. בעקבות בקשתו, אכן, כל אחת מן הבנות קיבלה על עצמה החלטה טובה".

"לעתים", אומר הרב צייטלין בגילוי לב, "אני חש גם רגעי עייפות. בנוסף לעבודה השגרתית, הדבר גוזל ממני כוחות רבים וזמן יקר. העבודה קשה, ההכנות מרובות. אך כאשר אני שומע את הבנות אומרות בסוף הנסיעה: 'אנו נהיה שליחות בעזרת ה', נוסך בי משפט זה כוחות מחודשים. כאשר הורים מספרים לי כי הנסיעה חוללה מפנה עצום בבתי, אני חש סיפוק רב ומחליט כי אי אפשר להפסיק להמשיך עם הנסיעות הללו. מוכרחים להמשיך ביתר שאת ועוז".

"הוטלה עלי אחריות חב"דית על כל המשתמע מכך. ידעתי שאני חייבת לשמש דוגמא אישית מהרגע שאני פוקחת את עיניי ועד לשעות הקטנות של הלילה"

המדריכות בהגדרה קולעת. "ניתן לומר כי עבודת המדריכה היא להוריד את האורות הגדולים שהבנות נחשפות אליהם ל'כלים דתיקון'. להפנים וליישם את כל השפע הרב לפרטים מעשיים ויומיומיים. זו עבודה קשה מאוד אך מלאת סיפוק מאין כמותה".

אין רגע שגרתי

"ללא ספק, הנסיעה חיזקה את התקשרותי לרבי", משוכנעת רייזי אייזנבאך. "עצם השהייה ב-770 ובאוהל כמו גם השיעורים וההתוועדויות שנערכו שם חיזקו אותי רבות. נוסף לי ידע חסידי רב ותחושה כי משהו 'זו' לי בתוכי. כשנוסעים לרבי, מקבלים חשק לעבוד את ה', וכשיש חשק, קיום המצוות מקבל אופי שונה.

לאיזה רגע את מתגעגעת יותר מכול?

רייזי: "הרגע שאני הכי מתגעגעת אליו הוא להתפלל באוהל של הרבי. שם חשתי

ניצול הרגעים המיוחדים והגדולים, תוך ניסיון לתרגם זאת לקבלת החלטות אופרטיביות ולמעשים. זה היה קשה ומחייב. זמן רב לפני הנסיעה עבדנו כצוות יחד עם הרב צייטלין, על הכנת התכנית על מלוא פרטיה".

"בשנים האחרונות מלאתי פעמים רבות תפקיד הדרכה בהזדמנויות שונות", מספרת חיה גלייזר על עצמה. "ריכזתי קייטנות ואף הדרכתי בהן במקומות שונים בארץ ובעולם. תפקיד ההדרכה לא היה חדש עבורי. הייתי מודעת לאחריות הרבה הטמונה בו, לצורך להיות קשובה וסבלנית ולאחריות המוטלת עלי לדברים רבים בעת ובעונה אחת.

"אך ההדרכה במסגרת קבוצת הבנות הנוסעת אל הרבי לקראת כ"ב שבט, לא הייתה דומה לשום סוג של הדרכה בעבר.

"זו הייתה התרגשות מיוחדת. הוטלה עלינו אחריות במובן הרוחני במידה רבה. זוהי אחריות 'חב"דית' על כל המשתמע מכך. ידעתי כי מחובתי לשמש דוגמה אישית מן הרגע בו אני פוקחת את עיניי ועד לשעות הקטנות של הלילה, שבהן הייתה מסתיימת הפעילות, לרוב.

"במשך כל הזמן הדריכה אותי המחשבה איזו השפעה חיובית אני מעניקה לחניכות, אם בכלל. תפקיד ההדרכה דרש ממני לשים לב לכל פרט בהתנהגותי כדוגמה אישית. כל